

Arrestnummer C/1386 / 2017
Repertoriumnummer 2017/4415
Datum van uitspraak 6 december 2017
Rolnummer 1995/P/979
Notienummer parket-generaal 1995/PGA/979 1995/VJ11/979

urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4 (voorheen kamer 12)
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000974742-0001-0019-01-01-1

1995/PGA/979 – 1995/VJ11/979

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1.

handelaarster

geboren te op

wonende te Schilde,

Belgische

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Louis Leysen sr. en mr. Steven De Coster, beiden advocaat bij de balie van Antwerpen

2.

bedrijfsleider

geboren te op

wonende te Wijnegem,

Belg

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Louis Leysen sr. en mr. Steven De Coster, beiden advocaat bij de balie van Antwerpen

en inzake

1789

HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE GEMEENTE

Gemeentehuis te

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Laetitia Snoeks loco mr. Pierre Bogaerts,
beiden advocaat bij de balie van Antwerpen

1. Ten laste gelegde feiten

Te

De eerste en de tweede

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

Bij inbreuk op de arts. 44, 64, 65 en 69 der wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw, gewijzigd bij de arts. 4, 20, 21 en 25 der wet van 22 december 1970, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

de eerste als eigenaar van de grond of als opdrachtgever en/of uitvoerder der werken,
de tweede als uitvoerder en/of opdrachtgever der werken,

op het onroerende goed gelegen te
gekadastraerd als
met een oppervlakte van 2 a en 15 ca,

eigendom van , geboren te op :

de hierna vermelde werken in art. 44 omschreven

PAGE 01-00000974742-0003-0019-01-01-4

A.

tussen 1 januari en 13 juli 1988

te hebben uitgevoerd

en van dan af tot 1 oktober 1991

te hebben instandgehouden,

nl. een fundament in betonbalken met houten chalet te hebben opgericht,

B.

tussen 13 juli 1988 en 17 oktober 1988

te hebben uitgevoerd

en van dan af tot 1 oktober 1991

te hebben instandgehouden,

nl. een garage in hout (3,5 m x 7 m) te hebben opgericht,

C.

tussen 17 maart 1991 en 28 maart 1991

te hebben uitgevoerd

en van dan af tot 1 oktober 1991

te hebben instandgehouden,

nl. een reliëfwijziging met parking in beton te hebben opgericht.

Nr. :

Overgeschreven te , op
boek , nr.

kosten: 1.050 frank

De hypotheekbewaarder (get) |

de eigendomsakte verleden door notaris : te

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld:

- ...
- op 7 juli 1995 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied, tegen de beklaagden : en van den
- op 7 juli 1995 door de beklaagden : en tegen al de beschikkingen

van het vonnis, op tegenspraak gewezen op 26 juni 1995 door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, kamer 25, waarbij beslist werd:

VEROORDEELT ieder der beklaagden voor de vermengde feiten A, B en C

tot een geldboete van VIJFHONDERD FRANK.

Verplicht elke veroordeelde tot het betalen van een bijdrage van tien frank en tot 1/2e van de kosten van het geding belopende op 1.896 frank, en tot een vergoeding van 1.000 frank.

Zegt dat de geldboeten vermeerderd zijn met 790 decimes per frank, en de bijdragen vermeerderd zijn met 1990 decimes per frank, zodat die geldboeten elk 40.000 frank en die bijdragen 2.000 frank elk bedragen.

Alvorens te oordelen over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur gebaseerd op de feiten sub A., B. en C. met betrekking tot de oprichting, beveelt het hof de debatten te heropenen teneinde de stedenbouwkundige inspecteur toe te laten standpunt in te nemen of zijn herstellvordering werd ingesteld voor het verval van strafvordering.

...

Verklaart de hogere beroepen van de beklaagden, het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partij de gemeente . . . ontvankelijk;

Verleent akte aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente . . . en
... van hun onderscheiden vrijwillige tussenkomsten als eiser tot herstel;

Op strafrechtelijk gebied

Actualiseert de feiten van de tenlastelegging zoals voormeld omschreven (rubriek 4.2.);

Stelt vast dat er geen strafsanctie meer geldt voor de feiten sub A., B. en C. met betrekking tot de feiten van instandhouding en ontslaat de beklaagden van verdere rechtsvervolging;

Stelt vast de feiten sub A., B. en C. met betrekking tot de oprichting verjaard zijn;

...

Met betrekking tot de herstellvorderingen

Stelt vast dat met betrekking tot de tenlastelegging zoals hierbij geactualiseerd, de herstellvorderingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente . . . en ... niet langer kunnen worden ingewilligd in zoverre geënt op de feiten van instandhouding;

Alvorens te oordelen over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de herstellvorderingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente . . . en ... met betrekking tot de feiten sub A., B. en C. geënt op de feiten van oprichting, beveelt het hof om redenen zoals hoger uiteengezet een heropening der debatten op de terechtzitting van woensdag 8 februari 2017 om 15.00 uur;

De kosten

Laat de kosten van de strafvordering in beide aanleggen ten laste van de Staat;

Houdt de kosten met betrekking tot de herstellvorderingen aan;

...

3.2.

Bij het arrest, op tegenspraak gewezen door het hof van beroep Antwerpen, kamer 12, op 26 april 2017 werd als volgt beslist:

Het tussenarrest van 12 oktober 2016 verder uitwerkend;

...

Alvorens te oordelen over de gegrondheid van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente : gebaseerd op de feiten sub van oprichting sub A., B. en C., legt deze herstellvordering voor advies voor aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid;

Beveelt een heropening der debatten op de zitting van woensdag 13 september 2017 om 14.00 uur;

Houdt de beslissing over de kosten van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente . voorlopig aan;

...

3.3.

Het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid d.d. 13 juli 2017 werd ontvangen op de griffie van het hof van beroep Antwerpen op 26 juli 2017.

3.4.

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 13 september 2017.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [redacted] in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklaagden in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door hun raadsliden, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in fiet beraad betrokken.

4. Beoordeling met betrekking tot de herstellvordering

4.1. Het voorwerp van de herstellvordering

De originele herstellvordering van 14 mei 1991 en 1 oktober 1991 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [redacted] strekte tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

Het herstel hield in:

"de afbraak van de houten chalet en de garage en de verwijdering van de reliëfwijziging met parking in beton, op straffe van een dwangsom van 2.000 fr. per dag".

Het college van burgemeester en schepenen handhaafde deze herstellvordering gedurende de rechtsplegingsprocedure.

Er werden geen fundamentele wijzigingen aangebracht aan deze herstellmaatregel.

Deze herstellvordering werd weliswaar ingediend voor 16 december 2005 zodat het mogelijk was alsnog deze herstellvordering voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Maar overeenkomstig art. 113 van decreet van 25 september 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (BS 27 augustus 2014) werd met ingang van 6 september 2014 de inhoud van het art. 7.7.3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vervangen en werd de overgangsbepaling die de hoven en rechtbanken toeliet om de herstellvordering ingediend voor 16 december 2005 voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid vervangen. Hierdoor heeft de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid geen adviesbevoegdheid meer om advies te verlenen aan de geadieerde rechter tenzij de herstelmaatregel een fundamentele wijziging zou hebben ondergaan hetgeen hier niet het geval is.

Om deze redenen verklaarde het Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid het verzoek tot advies onontvankelijk.

4.2. De ontvankelijkheid van de herstellvordering

Ten onrechte stellen beklagden dat de herstellvordering onontvankelijk is gezien het verplicht advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid ontbreekt.

De herstellvordering uitgaande van het college van burgemeester en schepenen vereist een verplicht advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (afgekort HRH) op grond van art. 6.1.7 VCRO en dit op straffe van niet ontvankelijkheid zoals bepaald in art. 6.1.41.56 VCRO.

Deze bepalingen zijn echter niet van toepassing op de oude herstellvorderingen van 14 mei 1991 en 1 oktober 1991 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente (overgemaakt aan het Openbaar Ministerie op 7 juni 1991 en 11 oktober 1991). Immers, de HRH bestond nog niet op het ogenblik dat deze herstellvorderingen werden ingediend.

Ingevolge het decreet van 4 juni 2003 werd het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (afgekort DORO) gewijzigd (BS 22 augustus 2003, in werking op datum van publicatie). Een belangrijke innovatie was de oprichting van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (thans het Handhavingsbeleid).

Tevens voorzag dit decreet van 4 juni 2003 dat voor alle inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 een éénsluitend advies van de HRH vereist was vooraleer een herstelmaatregel kon bevolen worden. Deze bepaling trad pas in werking nadat de HRH werd opgericht en het

huishoudelijk reglement werd goedgekeurd (art. 198bis lid 1 DORO). Tevens voorzag deze bepaling dat de rechter ingediende vorderingen voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 en die nog niet werden voorgelegd voor advies aan de HRH, alsnog kon voorleggen aan de HRH als overgangsbepaling. Bij besluit van de Vlaamse Regering d.d. 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement van de HRH goedgekeurd. Dit impliceert dat de adviesverplichting niet bestaat voor ingediende herstelvorderingen die voor 16 december 2005 waren ingediend en die nog niet aan de HRH werden voorgelegd.

Weiswaar was er een overgangsbepaling, zoals bepaald in het oude art. 7.7.3 VCRO en voor 1 september 2009 het oud art. 198bis DORO, waarbij de rechter voor herstelvorderingen ingediend voor 16 december 2005 alsnog een advies kon vragen indien de rechter dit opportuun achtte. Zoals reeds hierboven is uiteengezet, is ingevolge art. 113 van het decreet van 25 september 2014 (BS 27 augustus 2014, van toepassing 6 september 2014) het art. 7.7.3 VCRO vervangen en verdween deze overgangsbepaling zodat de HRH geen bevoegdheid meer heeft om advies te verlenen aan de rechter. Reden ook waarom de HRH de adviesaanvraag onontvankelijk verklaarde.

Deze herstelvordering is derhalve onontvankelijk.

4.3. De verjaring van de herstelvordering geënt op de feiten van oprichting (sub A., B. en C.)

Ten onrechte houden de beklaagden voor dat de herstelvorderingen van het college van burgemeester en schepenen zouden verjaard zijn.

Met betrekking tot de feiten van oprichting zoals voorzien onder de tenlastelegging A., B. en C. staat de verjaring van de strafvordering eraan niet in de weg dat nog dient geoordeeld te worden over de herstelvordering die voor de verjaring van het misdrijf werd ingesteld, met name op 14 mei 1991 en 1 oktober 1991, door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente . De herstelvorderingen zijn derhalve tijdig ingesteld. Wanneer de herstelvordering voor de strafrechter tijdig werd ingediend, loopt de verjaring niet meer totdat een in kracht van gewijsde gegane beslissing het geding heeft beëindigd (Cass. 13 mei 2003, AR P.02.1621.N).

4.4. De beoordeling van de wettelijkheid van de beperkte herstelvordering

PAGE 01-00000974742-0011-0019-01-01-4

1. De herstelvordering die ter beoordeling voorligt, beoogt de afbraak van de houten chalet en de verwijdering van de reliëfwijziging met parking in beton.

De rechter is gehouden de herstelmaatregelen te bevelen zoals gevorderd door de herstelvorderende overheid maar dient deze wel op de interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze stroken met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten (art. 159 GW).

De rechter kan enkel nagaan of de door de herstelvorderende overheid gedane keuze van herstelmaatregel uitsluitend steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstelvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn zonder gevolg laten. Bovendien moet de rechter ook nagaan of de last die voor de beklaagden uit het gevorderde herstel zou voortvloeien, opweegt tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

Het is niet de rechter die de aard van de herstelmaatregel bepaalt, noch dient hij te oordelen over de opportuniteit ervan.

De vaststelling uit het arrest Hamer dat een herstelmaatregel een straf is in de zin van art. 6.1 EVRM betekent niet dat de maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is.

De herstelvordering is immers geen straf. De vaststelling dat een herstel in de oorspronkelijke staat een straf is in de zin van art. 6.1 EVRM, brengt enkel met zich mee dat de waarborgen van die bepaling moeten worden in acht genomen maar niet dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is zodat de strafrechter daar met volheid van bevoegdheid dient over te oordelen. Doordat zij afhankelijk is van de vaststelling van een misdrijf, is de vordering weliswaar verbonden met de strafvordering maar valt zij binnen het concept van teruggave in de zin van art. 44 Sw. Het blijft bijgevolg voor de strafrechter mogelijk het herstel te bevelen teneinde de gevolgen van het misdrijf te doen ophouden.

De bepaling "naast de straf" in art. 6.1.41.§1 VCRO vereist niet dat de rechter daadwerkelijk een straf moet uitspreken en uit deze bewoordingen kan geenszins worden afgeleid dat de strafrechter geen herstel zou kunnen bevelen indien geen straf wordt uitgesproken. Ten onrechte houden de beklaagden dan ook voor dat de herstelvordering zou verjaard zijn zoals in het tussenarrest werd beslist.

Tot voor de inwerkingtreding op 1 september 2009 VCRO had de herstellvorderende overheid bij de keuze van de herstelmaatregel een ruime beleidsvrijheid. Overeenkomstig het art. 6.1.41§1 VCRO bepaalt thans een prioriteitenorde de aard van de herstelmaatregel. Deze bepaling beperkt de beleidsvrijheid van de herstellvorderende overheid bij de keuze van de herstelmaatregel. Op grond van art. 7.1.1. VCRO is deze bepaling dan ook onmiddellijk van toepassing op deze herstelmaatregel.

Bepalend voor de prioriteitenorde en dus voor de keuze van de herstelmaatregel is de categorie waartoe het stedenbouwmisdrijf behoort.

De rechter houdt toezicht op de correcte toepassing door de herstellvorderende overheid van deze decretale prioriteitenorde.

In casu is het door beklagden begane misdrijf een “ernstig” misdrijf in de zin van art. 6.41.§1.1° VCRO met name het verrichten van handelingen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande voor het gebied toegelaten bestemmingen voor zover daarvan niet is afgeweken. Dit impliceert dat als keuze van de herstelmaatregel ofwel het herstel in de oorspronkelijke toestand dan wel bouw- of aanpassingswerken kunnen worden opgelegd indien hierdoor kennelijk de plaatselijke ordening wordt hersteld. Het betalen van een meerwaarde komt dan ook niet aan de orde. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [redacted] besliste in de zitting van 14 mei 1991 (stuk 13 a straf dossier) en 1 oktober 1991 dat de wederrechtelijk opgerichte constructies, met name de houten chalet en garage en de reliëfwijziging met parking in beton, dienen te worden afgebroken op straffe van een dwangsom van 2.000 bfr. per dag.

Deze herstelmaatregel werd aanvankelijk niet gemotiveerd. In besluiten voor de eerste rechter werd deze herstelmaatregel van afbraak summier gemotiveerd verwijzend naar de bestemming van het perceel zoals bepaald in het gewestplan, nl. een zone van verblijfsrecreatie.

Naar aanleiding van de adviesaanvraag van de HRH werd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [redacted] een analyse van de toestand van de cluster [redacted] uiteengezet en werd het proces-verbaal gevoegd van de stedenbouwkundige inspecteur waarin verwezen werd naar de recente vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur die ter plaatse was geweest op 22 januari 2016 en waaruit blijkt dat de toestand op het kwestieuze perceel onveranderd is. Tevens bevinden de wederrechtelijke constructies zich nog steeds in een gebied voor dag- en verblijfsrecreatie volgens het

gewestplan Antwerpen, goedgekeurd op 3 oktober 1979. De stedenbouwkundige toestand is derhalve sinds de eerste vaststellingen onveranderd gebleven.

Bij brief van 31 mei 2017 aan de HRH (zie informatiedossier) verwees het college van burgemeester en schepenen in bijlage 9 naar de ligging en de historiek van het kwestieuze perceel: "*... Het perceel is gelegen binnen de cluster van het . . . De omgeving van het . . . wordt gekenmerkt door een verscheidenheid aan weekendverblijven, caravans, hokken, krotten die merendeel onvergund zijn en die voor een groot deel permanent bewoond zijn. Sommige constructies hebben geen stromend water of andere basisnutsvoorzieningen ... De percelen in de nabije omgeving zijn van gelijkaardige soort. De meeste constructies bestaan uit verkrotte chalets met bijgebouwen.*"

2. Het hof oordeelt dat de herstelvordering, waarbij de afbraak van de houten chalet en garage en de verwijdering van de reliëfwijziging in beton wordt beoogd, het gelijkheidsbeginsel niet schendt.

Het gelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur vereist niet dat het bestuur op gelijke wijze handelt maar wel dat het een consistent en redelijk beleid voert. Op het gelijkheidsbeginsel kan echter geen beroep worden gedaan om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. De houten chalet, garage en reliëfwijziging met parking in beton werden opgericht zonder vergunning, hetgeen wettelijk verplicht is ook al zijn deze constructies gelegen in een gebied van verblijfsrecreatie, een niet kwetsbaar gebied. Het betreft derhalve een niet wettelijke toestand.

Evenmin is het vertrouwensbeginsel noch het rechtzekerheidsbeginsel geschonden. Immers beklagden waren reeds bij de aankoop van grond op de hoogte dat er geen zekerheid bestond dat op het perceel kon gebouwd worden of een vaste inrichting kon geplaatst worden zoals blijkt uit de authentieke akte van aankoop op 25 januari 1991 (strafdossier stuk 15 a). Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente . . . besliste in de zittingen van 14 mei 1991 en 1 oktober 1991 dat de wederrechtelijk opgerichte constructies niet konden aanvaard worden noch vergund worden *in verblijfsrecreatiegebied* en beval de afbraak van de chalet en garage en de verwijdering van de reliëfwijziging met parking in beton.

3. Weliswaar is er sprake van een abnormaal lange duur van de rechtspleging in deze zaak. De oorspronkelijke herstelvorderingen dateerden immers van 14 mei 1991 en 1 oktober 1991.

Zoals uiteengezet in het tussenarrest van 12 oktober 2016 heeft het hof geen straf meer opgelegd gezien de vaststelling van de verjaring voor de feiten sub A. (houten chalet), B. (garage) en C. (reliëfwijziging met parking in beton) wat de oprichting betreft en de opheffing van de strafbaarheid van de feiten sub A. wat de instandhouding (houten chalet) betreft.

Hieruit kan niet worden afgeleid dat de herstellvordering, die tijdig werd ingediend, zonder gevolg dient te blijven. Het feit dat het hof nu pas dient te oordelen over de herstellvordering, impliceert niet dat hierdoor de redelijkheid van de herstellvordering is aangetast ingevolge dit tijdsverloop.

Het hof dient overigens steeds na te gaan of dit gevorderd herstel nog steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en niet kennelijk onredelijk is ingevolge het ruime tijdsverloop van de rechtspleging waardoor er eventueel gewijzigde omstandigheden zouden zijn opgetreden (Cass. 9 september 2014, P.13.0485.N).

Het hof stelt vast dat er geen gewijzigde omstandigheden zijn opgetreden met betrekking tot de stedenbouwkundige toestand van het perceel zoals werd vastgesteld op 22 januari 2016. Het louter tijdsverloop doet derhalve geen afbreuk aan het legitiem doel van de opgelegde herstelmaatregel die nog steeds noodzakelijk is om een einde te stellen aan een onvergunde situatie.

4. Wel is het hof van oordeel dat de herstellvordering met betrekking tot de afbraak van de houten chalet, garage en verwijdering van reliëfwijziging met parking in beton kennelijk onredelijk is.

Zoals reeds hierboven is uiteengezet kan de rechter enkel nagaan of de door de herstellvorderende overheid gedane keuze van herstelmaatregel uitsluitend steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstellvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn zonder gevolg laten. Bovendien moet de rechter ook nagaan of de last die voor de beklaagden uit het gevorderde herstel zou voortvloeien, opweegt tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

De redelijkheid van de herstellvordering dient derhalve niet alleen getoetst aan de gewestplanbestemming maar ook aan de bestaande toestand. Zelfs wanneer de wederrechtelijke constructies onverenigbaar zijn met de bestemmingsvoorschriften van het gebied kan de rechter, afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, oordelen

dat een herstelvordering die alleen gesteund is op grond van de bestemming van het gebied, kennelijk onredelijk is en niet noodzakelijk is om de ruimtelijke ordening te vrijwaren.

De herstelvordering acht het hof niet voldoende gemotiveerd en derhalve kennelijk onredelijk vanuit ruimtelijke oogpunt nu het onduidelijk is wat de aard en de weerslag van deze constructies is in verhouding tot de overige, klaarblijkelijk eveneens aanwezige wederrechtelijke constructies binnen het :

De herstelvorderingen werden niet gemotiveerd wanneer ze werden ingediend en later in de procedure in eerste aanleg zeer summier door enkel te verwijzen naar de gewestplanbestemming.

In het kader van het advies van de HRH van 13 juli 2017 (ontvangen ter griffie op 26 juli 2017) heeft weliswaar het college van burgemeester en schepenen van de gemeente zijn herstelvorderingen iets nader toegelicht maar blijft nog steeds in gebreke duidelijke informatie te verstrekken omtrent de weerslag van de illegale constructies op de ruimtelijke ordening.

Het hof verwijst naar de hoger geciteerde brief van 31 mei 2017 van het college van burgemeester en schepenen aan de HRH. Het college van burgemeester en schepenen blijft in algemene bewoordingen voorhouden dat de meeste constructies illegaal zijn zonder enige duidelijke specificatie op welke percelen en welk gevolg aan deze handelingen werd gegeven. Na de recente vaststellingen op 22 januari 2016 heeft de stedenbouwkundige inspecteur enkel een beschrijving gegeven van de constructies op het perceel doch liet na een concrete en aangepaste handhavingsvisie en motivering van de gewijzigde herstelvordering te geven (PV met foto's gevoegd door het college van burgemeester en schepenen in het informatiedossier aan de HRH, stuk 6). Tevens werden er door het college van burgemeester en schepenen kaarten gevoegd waarbij de percelen werden aangeduid in kleuren waar zich illegale constructies bevonden, al dan niet permanent bewoond en percelen aangeduid waarop zich eveneens constructies bevonden maar die geacht werden vergund te zijn.

Rekening houdend met deze gegevens besluit het hof dat aan hand van deze algemene informatie er binnen de cluster van het [] een globale problematiek bestaat van zowel legaal als illegaal opgetrokken verblijven die al dan niet permanent bewoond zijn. Er wordt niet duidelijk gemaakt welke handelingen in de onmiddellijke en ruime omgeving van het kwestieuze perceel al dan niet wederrechtelijk zijn.

Hieruit leidt de HRH af dat de huidige herstellvordering niet gericht is op een geïsoleerde inbreuk binnen het [redacted], maar dat er diverse illegale constructies zijn die tevens ook nog permanent bewoond zijn.

Volgens het hof is het dan ook onvoldoende duidelijk wat de aard en de ruimtelijke weerslag van de in hoofde van beklagden weerhouden inbreuken is in verhouding tot de overige, klaarblijkelijk aanwezige inbreuken binnen het [redacted].

Bovendien brengt de herstellvordering, zoals nu gesteld en gehandhaafd voor de beklagden een onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan, ruim overstijgt.

De dienst ruimtelijke ordening van de gemeente [redacted] stelde volgende informatie ter beschikking aan de HRH omtrent de beoogde reconversie van het [redacted]. Na al die jaren stelt het hof vast dat tot op heden enkel een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan met betrekking tot het [redacted] in opmaak is, waarbij het de bedoeling is om het permanent wonen te laten uitdoven in de cluster van het [redacted] en een mogelijke herhuisvesting zou beoogd worden door het realiseren van een nieuwe woonwijk met sociale en bescheiden woningen op aanpalende gronden. Niet onbelangrijk is dat in het kader van dit gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan de verblijfsrecreatie onder bepaalde voorwaarden (grootte van percelen en bebouwde oppervlakte) niet uitgesloten is. Het hof verwijst naar de effectenstudie neergelegd ter zitting door het college van burgemeester en schepenen op 21 september 2016 en de brief van 8 augustus 2016 van het college van burgemeester en schepenen aan zijn raadsman.

Het hof stelt vast dat de gemeente [redacted] tot op heden nog steeds geen concrete en éénduidige planologische beleids optie heeft, noch een handhavingsoptie om tot een actueel handhavend optreden over te gaan tegen de permanente bewoning. Er is in de plannen tot reconversie van het [redacted] enkel sprake van een gefaseerd handhavend optreden tegen de permanente bewoners.

Rekening houdend met het mogelijk uitvoerscenario voor de bestaande permanente bewoners en met het feit dat er verblijfsrecreatie op het [redacted] onder bepaalde voorwaarden nog mogelijk zou zijn, zoals voorzien wordt in het gemeentelijk uitvoeringsplan in opmaak, acht het hof de herstellmaatregel waarbij de afbraak van de houten chalet, garage en verwijdering van de reliëfwijziging met parking in beton wordt gevorderd, disproportioneel bezwarend voor beklagden ten aanzien van het voordeel hiervan voor de ruimtelijke ordening.

De herstellvordering doorstaat om die redenen dan ook niet de toets aan het evenredigheidsbeginsel.

5. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7 van het Strafwetboek

6. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak en de tussenarresten van 12 oktober 2016 en 24 april 2017 verder uitwerkend;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, als volgt:

Met betrekking tot de herstellvordering

Stelt vast dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente : kennelijk onredelijk is en derhalve zonder gevolg dient gelaten te worden;

De kosten

Veroordeelt de eiser tot herstel het college van burgemeester en schepenen van de gemeente : tot de kosten van zijn stelling in hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 46,20 euro.

PAGE 01-00000974742-0018-0019-01-01-4

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4 (voorheen kamer 12), samengesteld uit:

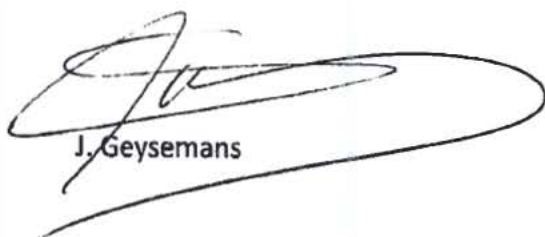
L. Knapen	raadsheer d.d. voorzitter
J. Daenen	raadsheer
J. Decoker	raadsheer

en in openbare terechtzitting van 6 december 2017

uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

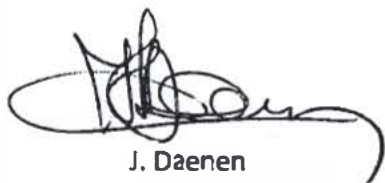
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

In de onmogelijkheid zijnde om te tekenen
(art. 195bis Wetboek van Strafvordering)

J. Daenen

L. Knapen

